

кой колко има да му дава. Този ималъ да му дава на еди-кое си число 5,000; онзи ималъ да му дава 10,000 лева и т. н. Ако пъкъ нѣкой е вѣстникарь — ратортьоръ, той току мисли, какъ да прѣувеличи нѣкой, фактъ та да прѣдизвика по-голѣмъ интересъ. Казватъ за нѣкого: той е отличенъ писателъ — романистъ. Дѣ сж онѣзи класически романисти? Ако днесъ бихъ прѣсѣлъ всички романисти, не зная, колко истински романисти бихъ намѣрилъ. Лесно е да се намѣри единъ герой или една героиня, като тѣзи въ днешнитѣ романи. Ще намѣря нѣкое замислено лице, поладнало въ едно хитротическо състояние, и ето единъ герой или една героиня. Казватъ за нѣкого: той е много спривавъ, много активенъ човѣкъ. Казвамъ: да, този човѣкъ знае само да чука камъни, да прави пѣсѣкъ. До сега азъ не съмъ го видѣлъ да създаде една статуя, или една хубава мисль, или едно красиво чувство. Той или пѣсѣкъ ще прави, или друго нѣщо ще разваля. Казвате: този човѣкъ е много религиозенъ, по три пѣти на день се моли. Да, по три пѣти на день се моли, но лицето му е черно, никаква свѣтлина не излиза отъ него. И като го погледнешъ, като че змия се свила въ кесията му. Замолва го нѣкой: „Господине, имамъ да плащамъ една полица. Можешъ ли да ми дадешъ нѣколко лева на заемъ? — Нѣмамъ сега свободно врѣме, намѣри нѣкой, който разполага съ повече свободно врѣме, той да ти послужи. Разправя се като анекдотъ примѣра за единъ американски богаташъ, който слѣдъ като чулъ една прѣкрасна недѣлна проповѣдь, рѣшилъ въ себе си, като се върне дома си, да раздаде половината отъ богатството си на бѣдни хора. Затова, слѣдъ проповѣдта той влѣзълъ въ своето